

Çıkmaz Sokak

– E.Kirişçi · 24 Şubat 2020

Gri bulutlar... Dört dönen martılar... Dalgalı deniz... Doldurulmuş sahil... Sıra sıra banklar... Yaşlı bir kadın tek başına oturuyordu. Deniz önüne serilmiş. Hemen yanından uzun pardösülü bir adam geçip iskelenin kenarında durdu. Dalgalar betonu dövüyordu. Rüzgârda savrulan saçlar... Adamın boynuna kalın bir ip dolanmış. Ucu paltosunun içine doğru sokulmuş. Elleri paltosunun üzerinde kemer hizasında... Görülmeyen karpuz büyüklüğünde bir şeyi tutuyorlardı. Arkasından bir ses duyuldu. “Siimitçiii. Taaazeee, gevreeek, simitlerim vaaar.” Ses soldan sağa doğru yükselerek yaklaştı. Yaşlı kadın güldü. Eliyle simitçiye işaret etti. “Gel oğlum, gel.” Simitçi garip bir melodiyle bağıra bağıra kadının önüne arabasını çekti. İskelede dikilen adam ellerini iki yanına saldı. Paltonun altından düşen taş... Taş düşerken simitçi melodisini daha tuhaf anlaşılmas bir hale sokup bağırıyor, kadın katıla katıla gülüyordu. Taş suya yaklaştıkça küçüldü küçüldü... Aniden adamın gözleri kocaman açıldı. Kadının şen kahkahalarına, simitçinin anlaşılmas bağrışındaki enerjiye dikkat kesildi. Göz bebeklerinde derin pişmanlık... Ayakuçlarından denize doğru akan ipe hamle yapıp yakalamak istediye de... Boynu sert bir şekilde aşağıya çekildi. Denize doğru savrulan beden... Yaşlı kadının çığlığı...

***

Spot ışıkları altında buram buram terleyen alın... Islak kaşlar, kirpikler... “Kestiiik,” duyulan sesle beraber ışıklar söndü. Haber masası... Adam elindeki kâğıdı bırakıp kalktı. Kameranın arkasında oturan yönetmen “Peltek konuşuyorsunuz. Üzgünüm, spiker olamazsınız.”

***

Adam pardösüsünü çıkarıp koluna aldı. Kravatını düzeltti. Karşısındaki sekreter masasına yürüdü. Genç bir kadın bilgisayar ekranına bakıyordu. Adam masanın önünde durdu. Aralanan dudaklar... Ön dişlerin arkasına dayanmış dil ucu... “İş görüşmesine çağrıldım.” Kadın gülecekken kendini zor tuttu. Kendini sıkı sıkı “Birinci kata çıkın. Koridoru takip edin. Stüdyo sağ tarafınızda kalacak.”

***

Genç bir kadının kederli yüzü... Kadın gözleri önüne düşen saçlarını arkasına attı. “Seninle görüşmeye gelmeyeceğim. Gitmediğimiz televizyon, radyo kalmadı. Ailemin yüzüne bakamıyorum.” Parmağından yüzüğü çıkardı. Pardösünün üst cebine soktu. Sırtını dönüp giderken durdu. Geri döndü. “Sadece küçük bir iş, küçük. Anlamadın.”

***

Bir grup çocuk evin salonunda çember yapmışlar ortada bıraktıkları çocuğa gülüyorlardı. İçlerinden iri kıyım olanı “Dal sarkar tekerlemesini söylesene,” diye zorladı. Çocuk kısık sesle tekerlemeyi mırıldandı. Kahkaha sesleri salonun dışına çıkmış koridorda duyuluyordu. Orta yaşlı bir kadın koridorda belirdi. Telaşla yürüyüp salona girdi. Çocuklar sustu. Ortadaki çocuğun gözleri boşaldı. Kadının beline sarıldı. Diğer çocuklar kadının öfke dolu bakışlarını üzerlerinde hissedince salonda çıktılar. Kadın çömeldi. Çocuğun gözlerini sildi. Televizyonda haber sunan spikere bakarak “Çok çalışır vazgeçmezsen sen de,” derken çocuk başını kadının karnından çekip televizyona baktı. Kadın “Spiker bile olabilir güzel konuşabilirsin.”